

[Bækgaard.]

der foreslaas, bl. a. af den Grund, at en systematisk Prøvelse og Hensyntagen til Forsikringslovens Principper vil være vanskeligt at gennemføre for saa kort Tid.

Den Tilføjelse til 2det Stykke i § 2 om Udbetalingsmaaden, som blev indført i Folketinget, synes ogsaa mig at være en praktisk Forbedring, som jeg kan anbefale.

Den Udgiftsforøgelse, som Lovforslagets Gennemførelse vil paaføre Kommunerne, kommer jo midt i et Regnskabsaar, hvilket betyder, at Kommunerne ikke har kunnet tage den i Betragtning ved deres Budgetlægning. Saadanne Forstyrrelser i Budgettet er Kommunalbestyrelserne som Regel kede af, men i dette Tilfælde kan det ikke være anderledes, og jeg tror da ogsaa, at man vil tage imod Lovforslaget med Forstaaelse, saa meget mere som der i § 3 aabnes Mulighed for særlige Forskud fra Statens Side i den Anledning. Jeg vil imidlertid gerne henstille til den højtærede Finansminister ikke at hæfte sig for stærkt ved Ordet „særlige“, saa at der nogenlunde velvilligt stilles Forskud til Raadighed. Liden Tue kan jo ofte være afgørende, og der stilles ogsaa paa andre Maader ekstraordinære Krav til Kommunerne i denne Tid; det er derfor nok muligt, at der kan blive Brug for et saadant Forskud adskillige Steder.

Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling og Gennemførelse.

Jørgen Jørgensen: Jeg kan ogsaa paa mit Partis Vegne sige, at vi er velvilligt indstillede over for dette Lovforslag. Det er rigtigt, at man fra Samfundets Side begynder med at stille sig imødekommende over for — jeg haaber ikke, jeg bliver misforstaaet, naar jeg bruger Udtrykket: de økonomisk værgeløse, de Folk, der er uden Mulighed for at skaffe sig erhvervsmæssig Fortjeneste, og som alene er henvist til at leve af de Midler, som ifølge Lovgivningen stilles til deres Raadighed fra det offentliges Side.

Jeg skal ikke fordybe mig i Detailler saaledes som de to ærede Ordførere, der nys har talt. Jeg er ganske enig i de Betragtninger, de har gjort gældende. Hvad angaar de personlige Tillæg, har det vist i alt Fald i mange Landkommuner været saaledes, at man gennem Aarene har fortolket Folkforsikringslovens § 40, Stk. 5, saaledes, at man vel tog særligt Hensyn til de gamle og svagelige, men at man alligevel ræsonnerede som saa, at det kunde være ganske rart i Vinterens Løb, for saa vidt Loven tillod det,

at have et Beløb til almindelig Uddeling af Brændselshjælp, eller hvortil man nu kunde anvende det. Nu bliver det 10 pCt., efter den nugældende Lov var det jo 7½ pCt. Det kan være meget rart for dem, der har med den daglige Administration at gøre, at faa en Slags Absolution for, at man, hvis man har gjort noget saadant, som ikke kunde dækkes helt af Loven, i alt Fald kan gøre det efter Bestemmelsen i det foreliggende Lovforslag om de 10 pCt. Jeg er overordentlig taknemmelig for, at man ser saaledes paa det.

Det er ogsaa rigtigt, at der gives et større personligt Tillæg i Bykommunerne end i Landkommunerne — og det vil jo blive Tilfældet, idet 10 pCt. af et større Beløb naturligvis er flere Penge end 10 pCt. af et mindre Beløb. Selv om Brændselserne utvivlsomt — det tror jeg da — er lige saa store i Landkommunerne som i Bykommunerne, er der vel ingen Tvivl om, at andre Forhold i Bykommunerne gør det rimeligt, at man der stiller flere Penge til Raadighed, saaledes som det maa være ifølge hele Lovens Princip.

Jeg er overordentlig tilfreds med, at man beholder den skematiske Opdeling i § 2, saaledes at Tillæggene bliver ens for alle Kommuner. Jeg synes, det er særdeles anbefalelsesværdigt i dette Tilfælde. Selv om der, som det blev sagt før, kunde være visse Ting, der talte for, at Uddelingen skete efter de økonomiske Vilkaar, de paa-gældende Rentenydere har, spiller alligevel i et Forhold som dette det administrative saa stor en Rolle, at jeg er glad for, at man ikke har indladt sig paa noget saadant. Vi, der har med Administrationen at gøre, er glade for, at man ikke for et Principsskyld gør det sværere for os at haandtere Loven, end det allerede er — ogsaa af den Grund, at Revisionen mangan en Gang kommer længe bagefter og kan medføre store Besværigheder.

I Anledningen af Bestemmelsen i § 2 om, at Kommunerne — saaledes kan man vel sige det — stilles frit med Hensyn til Udbetalingen af Tillæg, vil jeg tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Socialminister. Der staar i Paragraffen:

„Kommunalbestyrelsen kan dog, hvor det i Betragtning af Kommunens Dispositioner med Hensyn til personlige Tillæg maatte være rimeligt, træffe Bestemmelse om, at Tillægget ydes under eet ved Udbetalingen af Renten for December Maaned 1939.“

Jeg vil gerne spørge den højtærede Socialminister, om han ikke er enig i, at man har